

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628409184/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

— Han gear med en sort, spids Hætte og taler med sig selv. Og naar han ser paa en, har han gule Øjne.

Hun skuede sig af Uhygge: — Nej, aldrig i Livet havde jeg turdet bo her!

Gabriel kunde ikke lide at høre dette. Han begyndte lidt støjende at tænde Lys.

— Har du heller aldrig set *Raadet*? vedblev Suzanne.

— Raadet, hvad siger du?

— Raadet, ja. Suzannes Øjne udvidede sig: — De syv Mænd! De sidder i et af Husene, jeg ved ikke hvor, ved et stort Bord.

Det begyndte at isne i Gabriel. Suzanne var revet med af sine egne Ord. Hendes Ansigt var en lille Kende *fordrejet*. Hendes Stemme var lav og anspændt: — Flere har set dem. De sidder helt tavse og skriver og skriver og forsejler Breve.

— Hold op! raabte Barbara hæftigt. En Skælven gik igennem hende, saa smilede hun ganske svagt.

— I er ikke rigtig kloge, sagde Gabriel.

Der blev Tavshed. Det svage Lysskær fra Stagen naaede ikke nær at trænge ud i alle det lille Rums Kroge. Nøgent Træværk, mørkt af Aalde, skimtedes gennem Tasmørkets Spind. Suzannes Øjne lyste endnu besynderligt. Men saa begyndte Gabriel at pakke ud, og Farver blomstrede frem af mystiske Gemmer. Det lille Rum var pludselig forvandlet, den uhyggelige Stemning var brudt. Begærlige Kvindehænder greb efter Stofferne, bredte dem ud, hvide Fingre løb gennem knitrende Silke, det lyste og skinnede over det fattige Bohave. Det var i Begyndelsen kun tyst Forundring og straalende Øjne. En stille Vaar var tændt under Mester Næsbers Græstæg — det rejste sig som en Høj paa fire Pæle, de to Kvinder sad tryllebundne.

Gabriel, Kræmmer og Elsker, spillede sine Kort med kvik Eftertanke, adte ikke sine Trumfer, men gik saglig tilværks og lod Skuespillet udfolde sig som en Ildfest. Stunden var hans. Han brød ikke Stilheden, han lod bare Under efter Under ske.

Jamen Gabriel, spurgte Suzanne pludselig fornuftigt: hvor har du faaet fat paa alt dette?

— Behøver jeg at sige det? Jeg har ikke stjaalet det.

— Du har nok haft Maskepi med en eller anden hollandsk eller engelsk Lurendrejer!

Gabriel vilde ikke benægte det. Det lod ganske godt. Sandheden